

čelnikom vojnega ministrstva, mornariškega oddelka in brodogovnega poveljnika Meni predloge o važnejših osebnih vprašanjih vojne mornarice. Načelnik vojnega ministrstva (mornariški oddelek) izvršuje svoje funkcije v smislu obstoječega pravilnika in Mi bo stavljaj direktne predloge ali potom Mojega prapornega častnika ali po soglasju z njim. Njemu so podrejeni vsi uradi in poveljniki vojne mornarice, ki niso direktno podrejeni brodogovnemu poveljniku.

Brodogovni poveljnik je podrejen Meni neposredno. Njemu pripada operativno vodstvo brodogovja in mora skrbeti predvsem za njegovo izvežbanje in doseg ter ohranitev pripravljenosti. Za večje operacije brodogovja mora zaprositi za Moje odobrenje. V osebnih vprašanjih, ki niso pridržana Moji odločitvi, se mora brodogovni poveljnik sporazumeti vedno z vojnim ministrstvom, mornariški oddelek.

Baden, 27. februarja 1918.

Karl I. r.

Vojna na morju.

Uspehi v Srednjem morju.

W.B. Berlin, 26. februarja. V Srednjem morju se je na poti v Aleksandrijo, Port Said in Saloniki 6 parnikov in 2 jadernice s skupno 22.000 brutto-register-tonami potopilo.

Šef admiralnega štaba mornarice.

Novi uspehi podmorskih čolnov.

W.B. Berlin, 27. februarja. Eden naših podmorskih čolnov potopil je pred kratkim v Irskem morju in v Kanalu 9 parnikov z okroglo 25.000 brutto-register-tonami.

Šef admiralnega štaba mornarice.

Uspešni podmorski čoln.

W.B. Berlin, 2. marca. (Uradno.) Eden naših podmorskih čolnov je v zapadnem Srednjem morju 6 parnikov in 1 jadernico od skupno najmanj 24.000 brutto-register-ton potopil. Parniki so bili večinoma iz močnega zavarovanega spremstva sestreljeni. Poleg tega je ta podmorski čoln angleško transportno ladjo „Sardinia“ (6580 brutto-register-ton) s torpednimi streli težko poškodoval in neko past za podmorske čolne v artiljerijskem boju trikrat zadel.

Šef admiralnega štaba mornarice.

Novi uspehi.

W.B. Berlin, 3. marca. Neumornemu delovanju naših podmorskih čolnov postalo je v Kanalu, na vzhodnem obrežju Angije, zopet 22.000 brutto-register-ton prostora trgovinskih ladij kot žrtev. Med potopljenimi ladjami nahajali so se angleški parnik „Hutemare“ od okroglo 5000 brutto-register-ton, en oboženi angleški parnik od nad 6000 brutto-register-ton, dva tank-parnika od 5000 in 3000 brutto-register-ton. En angleški oboženi parnik bil je s svojim tovorom iz močnega sovražnega varstva sestreljen.

Šef admiralnega štaba mornarice.

Potopljeno!

W.B. Berlin, 5. marca. Novi uspehi podmorskih čolnov na severnem bojišču: 16.500 brutto-register-ton.

Šef admiralnega štaba mornarice.

Pogajanja za mir.

Kako se vračajo naši vojni vjetniki iz Rusije.

Vojni tiskovni stan poroča: Ko je ruska vlada 10. februarja izjavila, da se je vojno stanje končalo, je istočasno odredila, naj se izpuste na svobodo vsi vojni vjetniki, ki se v Rusiji nahajajo. V Petrogradu so se že

med mirovnimi pogajanjimi v Brestu-Litovskem pogajali, kako naj bi redno prepeljavali vojne vjetnike domov, a radi transportnih težav v Rusiji pogajanja niso posebno napredovala. Vojni ujetniki zato zdaj poskušajo, da se na lastno pest v Avstrijo vračajo. Vsak dan je prvotno prihajalo nekaj sto mož čez naše črte, a njih število je zdaj poskočilo že na 4000 do 5000 vsak dan. Vjetniki prihajajo večinoma na našo vzhodno-gališko fronto. Zbira jih dotična armada; prestati morajo predvsem 14 dnevno kvaranteno, da ne занesejo iz Rusije nalezljivih bolezni; pisani legar, legar, griza, paratyphus in kuga namreč v Rusiji, razsajajo. Kvarantenskim postajam, katere vodijo izkušeni in zanesljivi zdravniki, so pridržani častniki in duhovniki, ki morajo sprejemati želje moštva in jim pomagati, da se njih svoji obveste.

Zelo bi bilo želeli, da bi se tistim, ki se vrnejo, precej, ko poteče kvarantena, dovolil dopust, da bi po tako dolgi ločitvi zelo kmalu zopet videli svoje, a iz raznih razlogov se morajo le še štiri tedne zadržati v področju armade. Zanesljivo se mora namreč pri vsakem dognati, kdo da je; večina vojnih vjetnikov namreč nima dokumentov, če jih pa ima, so zelo dvomljive vrednosti. Uvesti se mora tudi postopanje o opravičenju, če je dotičnik kriv, da je bil vjet, ali ne. Moštvo, ki nosi večinoma ruske uniforme, mora dobiti zopet avstrijsko obleko. Ko ta doba poteče, jih pošljejo k njihovim nadomestnim poveljstvom, kjer jim podeli štiri tedne dopusta. Cesar je poveril nadzorstvo kvarantenskih postaj generalu pehote Rottu.

Mir z Rusijo podpisan.

Dunaj, 3. marca. Korespondenčni urad poroča iz Bresta-Litovskega dne 3. t. m.:

Mirovna pogodba z Rusijo se je danes podpisala ob 5. uri z dodatnimi pogodbami vred podpisala.

Mirovna pogodba.

Mirovna pogodba med Nemčijo, Avstro-Ogrsko, Bolgarijo in Turčijo na eni in Rusijo na drugi strani pravi uvodoma, da so se navedene države dogovorile, da vojno stanje končajo in mirovna pogajanja kolikor mogoče hitro zaključijo. Nato so navedeni pooblaščenici, potem slede pogojene točke:

Člen I. Nemčija, Avstro-Ogrska, Bolgarija in Turčija na eni in Rusija na drugi strani izjavljajo, da je vojno stanje med njimi končano. Odločene so, živeti doslej med seboj v miru in prijateljstvu.

Člen II. Pogodbeniki bodo opustili vsako agitacijo ali propagando proti vladi ali državnim in vojaškim uredbam drugega dela. Obveznost velja, kolikor tiče Rusije, tudi za ozemlja, ki jih ima zasedena četverozveza.

Člen III. Ozemlja, ki leže zapadno med pogodbeniki dogovorjene črte in so spadala k Rusiji, ne bodo več podrejena ruski državni oblasti. Dogovorjena črta je podana na zemljevidu, ki je dodan tej mirovni pogodbi kot bistveni njen del. (Pril. 1.) Natančno določiti

teve črte bo izvedla nemško-ruska komisija. Rečenim ozemljem ne nastanejo iz nekdaj pripadnosti Rusiji nikake obveznosti nasproti Rusiji. Rusija se odpove vsakemu vmešavanju v notranje razmere teh ozemelj. Nemčija in Avstro-Ogrska nameravata določiti usodo teh ozemelj v sporazumu z njih prebivalstvom.

Člen IV. Nemčija je pripravljena, kakor hitro bo sklenjen splošni mir in bo ruska demobilizacija popolnoma izvedena, ozemlje črte, ki je označena v členu III., odst. 1., izprazniti, v kolikor člen VI. drugače ne določa. Rusija bo storila vse, kar je v njeni moči, da zagotovi takojšnjo izpraznitev vzhodno-anatolskih pokrajin in njihovo pravilno izročitev Turčiji. Okraje Erdehan, Kars in Batum bodo ruske čete istotako brez odloga izpraznile. Rusija se v novo ureditev, državnopravnih in mednarodnopravnih razmer teh okrajev ne bo vmešavala, marveč prepušča prebivalstvu teh okrajev, da izvrše novo uredbo v sporazumu s sosednimi državami, posebno s Turčijo.

Člen V. Rusija bo popolno demobilizacijo svoje armade in novoustanovljenih armadnih delov sedanje vlade nemudoma izvedla. Dalje bo Rusija svoje vojne ladje ali prepehljala v ruske luke in jih pustila tam do splošnega miru ali jih pa takoj razorožila. Z vojnimi ladjami držav, ki ostanejo s četverozvezo v vojnem stanju, v kolikor so v območju ruske oblasti, se bo postopalo ravno tako kakor z ruskimi vojnimi ladjami. Zaporno območje v Lednem morju ostane do splošnega miru v veljavi. V Vzhodnem in Črnem morju, v kolikor daleč sega ruska oblast, se takoj začno pobirati mine. Trgovinska plovba v teh pomorskih območjih je prost in se takoj zopet začne. Za ugotovitev podrobnih določb, posebno za objavo varnih poti za trgovinsko plovbo, se sestavijo mešane komisije. Plovbena pota morajo biti trajno prostena plavajočih min.

Člen VI. Rusija se obvezuje, da bo z ukrajinsko republiko takoj sklenila mir in priznala mirovno pogodbo med to državo in državami četverozveze. Ruske čete in ruska rdeča garda ukrajinsko ozemlje nemudoma izprazni. Rusija ustavi vsako agitacijo ali propagando proti vladi ali javnim uredbam ukrajinske ljudovlade.

Estonsko in Livonijo morajo ruske čete in ruska rdeča garda ravnotako brez odloga izprazniti. Vzhodna meja Estonske teče v splošnem preko Čudskega in Pskovskega jezera do njegovega jugozapadnega kota, potem čez Lubansko jezero v smeri na Lievenhof ob Dvini. Estonsko in Livonijo zasede nemška policijska moč, dokler oni ne zjamčijo varnosti lastne deželne uredbe in se ne vpostavi državni red. Rusija bo vse aretirane ali odpeljane prebivalce Estonske in Livonije takoj izpustila in jamči za varno vrnitev vseh odpeljanih Estoncev in Livoncev.

Tudi Finsko in Alandske otoke morajo ruske čete in ruska rdeča garda, finske luke pa rusko brodogovje in rusko pomorske sile takoj izprazniti. Dokler led onemogočuje prepeljavo vojnih ladij v ruske luke, ostanejo na vojnih ladjah le mala poveljstva. Rusija ustavi vsako agitacijo ali propagando proti vlad

Mir z Ukrajino.

Prinašamo z ozirom na sklenjeni mir z novo uresničeno ljudsko republiko Ukrajino sliko iz te dežele. Kaže nam tedenski sejem v neki ukrajinski vasi.

Zahtevajte
povsod

Štajerca

Zum Frieden mit der Ukraine: Wochenmarkt in einem ukrainischen Dorfe.

ali javnim uredbam Finske. Na Alandskih otokih zgrajene utrdbe se morajo kakor hitro mogoče odstraniti. O tem, da ostanejo ti otoki trajno neutrženi in o drugem postopanju z njimi v vojaškem oziru se sklene poseben dogovor med Nemčijo, Rusijo, Finsko in Švedsko. Pogodbeniki se strinjajo tudi v tem, da se temu na željo Nemčije pritegnejo tudi druge vzhodnomorske obrežne države.

Clen VII. Držec se dejstva, da sta Perzija in Afghanistan svobodni in neodvisni državi, se pogodbeniki obvezujejo, da bodo njuno politično in gospodarsko neodvisnost in teritorialno nedotakljivost spoštovali.

Clen VIII. Obojestranski vojni vjetniki se odpuste v njihovo domovino. Ureditev s tem zvezanih vprašanj se izvrši potom posameznih pogodb v zmislu člena III.

Clen IX. Pogodbeniki se vzajemno odpovedo povračilu njihovih vojnih stroškov, to se pravi državnih izdatkov za vojevanje kakor tudi povračilu vojnih škod, to se pravi tistih škod, ki so jih njim in njihovim državljanom v vojnih ozemljih povzročile vojaške odrede z vsemi v sovražni deželi izvršenimi revizicijami vred.

Clen X. Diplomatični in konzularni odnošaje med pogodbenimi deli se takoj po ratifikaciji mirovne pogodbe zopet začno. Radi dopustitve obojestranskih konzulov se pridržijo posebnih dogovorov.

Clen XI. Za gospodarske odnošaje med državami četverozveze in Rusije so merodajne določbe, ki jih vsebujejo priloge 2. do 5., in sicer priloga 2. za nemško ruske, priloga 3. za avstro-ogrsko-ruske, priloga 4. za bolgarsko-ruske, priloga 5. za turško-ruske odnošaje.

Clen XII. Upostava javnih in zasebnih pravnih odnošajev, zamenjava vojnih vjetnikov in civilnih internirancev, amnestijsko vprašanje in vprašanje o postopanju s trgovskimi ladjami, ki so bile zašle v nasprotnikovo oblast, se urede v posameznih pogodbah z Rusijo, ki tvorijo bistveni del sedanje pogodbe in stopijo, v kolikor je to mogoče, z njo istočasno v veljavo.

Clen XIII. Za razlago te pogodbe sta merodajni za razmerje med Nemčijo in Rusijo nemško in rusko, za razmerje med Avstro-Ogrsko in Rusijo nemško, madžarsko, in rusko, za razmerje med Bolgarijo in Rusijo bolgarsko in rusko in za razmerje med Turčijo in Rusijo turško in rusko besedilo.

Clen XIV. Pričujoča mirovna pogodba se bo ratificirala. Ratifikacijske listine se kakor hitro mogoče zamenjajo v Berlinu. Ruska vlada se obveže, da bo zamenjavo ratifikacijskih listin na željo katere izmed držav četverozveze izvršila tekom 14. dni. Mirovna pogodba stopi, v kolikor kateri izmed njenih členov, prilog ali dodatnih pogodb ne določa drugače, z njeno ratifikacijo v veljavo.

Politični utrinki.

Vseslovanska kača ubita.

Kdor presoja nastanek in pričetek te grozovite svetovne vojne s hladno glavo, ta mora priznati, da se nahaja med glavnimi povzročitelji panslavistična ali vseslovanska misel. Nikdar bi se požešni Angleži in maščevanja željni Francozi ne upali uresničiti zločinski napad na miroljubne osrednje sile, ako bi ne verovali v panslavizem. Zasigurali so si pomoč Rusije z njenimi nekdajnimi milijonskimi armadami in pod tem „železnim vozom“ so hoteli zmleti Avstro-Ogrsko ter Nemčijo. Panslavistična kača na Ruskem je sikala svoj strup do naših mej. Seveda je že začetek vojne dokazal napake tega računa. Kakor železna skala so stale avstro-ogrške čete in branile očetnjo proti večkratni ruski premoči. Pozneje pa, ko so Nemci dokončali svoje zmage v Belgiji in na Francoskem, prišel je feldmaršal Hindenburg in znal vsemu svetu dokazati, da so tudi ruske milijonske armade premagljive, da se ni zanašati na število, marveč na duh, na pravičnost boja!

Danes leži Rusija na tleh in sklenili smo mir z zadnjimi njenimi ostanki. Namesto, da bi uresničila blazno panslavistično združenje, se je sama razšla in razdrobila. Rusije kot take ni več! Padla je, — in z njo je padla tudi panslavistična ideja! „Veliki brat“ na vzhodu, h kateremu so v času miru romali tudi avstro-ogrski panslavisti, da, tudi slovenski politiki, — ne more nikomur več pomagati, ker niti sam sebi ni mogel pomagati. Zato so panslavisti žalostni nad tem na njih strani nepričakovanim izidom vojne. Na Rusijo se je vendar vse zanašalo! Celo balkansko ozemlje se je nanjo zanašalo; kje bi zamogla vzrasti srbska morilska predrznost, ko bi ne stal za njo „ruski stric“? Kje bi zamogel celo črnogorski Nikita, ta kronani špekulant, kazati svoje črvice zobe preko Lovčena v avstrijski Cattaro, ko ne bi upal na vpliv svojih v Petersburgu pomoženih panslavističnih hčerk? Kje bi se upal ciganski Rumun pridružiti izdajalcem, ko bi dolgonosi kralj Ferdinand ne veroval v pomoč vseslovanske Rusije? Kje pa bi tudi vedno tepeni Judež Italijan upal vzdigniti svoje kalabresko bodalo zoper Avstrijo, ko ne bi pil bratovščino s skritimi in očitnimi „Vseslovani“? . . . Vsi ti so se zašpekulirali in zaračunali! Ruske milijonske armade niso prišle ne v Budimpešto, ne na Dunaj, ne v Berlin, pač pa so stali nemški bajoneti pred Petersburgom. In panslavizem je poginil. . . Kaj pravijo veleizdajalci Masaryk, Gregorin, Pivko in njih neštevilni tovariši k temu? Mogoče je, da bodejo Angleži Masaryka, Lahi pa Gregorina in Pivka na prvi cestni laterni obesili. Domačim našim hujskačem pa naj bode to v svarilo. Izdajalec domovine je le kinč za vislice. In tudi tisti ga zaničuje, kateremu bi moralo njegovo izdajalstvo koristiti. Kdor se v naših krajih še navdušuje za panslavistično ali vseslovansko misel, ta je plačani zločinec ali pa nevzdržljivi norec. Kajti vseslovanstvo je padlo s staro Rusijo v grob. . .

Interpelacije.

Kdor ima danes nesrečo, da čita slovensko-prvaško oziroma „jugoslovansko“ časopisje, temu se mora prav očitno pokazati vsa zanikernost te protiaustrijske politike. Slovenski poslanci — med njimi ne samo politični duhovniki, ki zlorabljajo v bogo katoliško vero v svoje namene, marveč tudi duševni revčki, ki so pač samo zaradi svoje na spuheljskem gnojišču vzrasle modrosti dobili dobro plačani in vendar klaverni mandat — ti slovenski poslanci torej v tem resnem času nimajo ničesar drugega opraviti, nego da delajo in vlagajo „interpelacije“, to je bedasta, nevtemeljena in hujskajoča vprašanja na c. k. vlado. Enkrat vprašujejo ti „zastopniki ljudstva“ — v bogo ljudstvo pač ni krivo tega imena! — zakaj ni bil ta ali oni možakar pred sodnijo ostreje kaznovan, potem zopet kričijo v drugi „interpelaciji“, zakaj se je temu ali onemu prehudo kazni naložilo. Danes zahtevajo obzirnost na razmere, jutri pa zopet brezobzirno vporabo postav. In na ta način „delajo“ slovenski poslanci vedno; seveda upajo pri tem, da jim bodejo gotovo verne ovčice sledile in jih oboževale, češ, da se ti gospodje upajo v državnem zboru tako glasno svoje prepričanje izražati. . . . Cela stvar pa stoji približno tako-le: V državni zbor se zamore izvoliti vsacega norca, ako ne stoji naravnost pod sodnijsko kuratelo. In tak norec zamore v državnem zboru vsako še bolj znorelo „interpelacijo“ vložiti, kajti toliko norcev ima vedno na razpolago, da mu to pisarijo iz tega ali onega ali nobenega vzroka podpišejo. Istotako je dovolj ednaka norih uredništev, ki take „interpelacije“ objavljajo in s tem nepremišljenemu ljudstvu posredujejo. Večinoma romajo take „interpelacije“ itak v papirnati koš, kajti c. k. vlada pač nima časa, da bi se brigala za lepote spuheljskega gnojišča ali pa nedolžne Ide tega ali onega kaplana. . . . Ljudstvo pa misli, da je vsaka interpelacija že bogve kakšno junaško dejanje! Kajti „Gospodar“ in „Straža“ sta vendar prava preroka in čisti

evangelij! Nam pa se zdi, da je vlagati takih neopravičenih „interpelacij“, na kar niti slovanski ministri ne odgovarjajo, pa navadno švindal. In ljudstvo, ki ta „interpelacijam“ veruje ali jih uvaža, enostavno osleparjeno. . . . Mi bi imeli tovo tudi dovolj poslancev na razpolago, bi zamogli vlagati „vprašanja“ na vlado, odprav bi ti poslanci morda ne smrdeli po spuheljskem gnoju. Ali mi se res ne brigamo tako brezvestno zapeljevanje ljudstva. Kam ljudstvo je v svojem srcu pošteno, ljudes se zamore hipoma zapeljati na krivo pot, ločno pa bode vendar našlo zopet pot pristenja in resnice. In ta pot je pošteno avstrijsko mišljenje, ki ga žalibog v „interpelacijah“ slovenskih poslancev esno pogrešamo!

Rekviriranje žita.

Ob času vojske so se vdomačile v tej redevi neprijetne razmere. Ko so naši sorniki sprevideli, da Avstrijo in Nemčijo mogoče s silo in orožjem premagati, odlobo so, nas po dolgo trajajoči vojski izstrašeni in s tem končno premagati. Tudi to se bode doseglo, če vso ljudstvo trdno skupno drži in zlo drug za drugega voljno doprinese. Morala se je torej v državi velika varčnost na živilih vpeljati, ko bi se to ne bilo vzljalo, bila bi že danes mila Avstrija vničena. Vlada je morala kmetске pridelke posebej žito in živino rekvirirati ter celo kmetek predpisati, kolikor smejo svojih pridelkov svoje potrebe porabiti, presegajoče mnoheje pa vladi izročiti. Ako pa bi lanska grozota suša ne bi bila tako slabo žetev povzročila, bilo bi vse v lahkem in v dobrem slo. Kmet je pridelal živil komaj za svojo potrebo, država pa je tudi morala imeti živil za vojsko in tudi mesta; ali z vojsko končati se na prosto voljo sovražnikom na milost in nemilost udati. Mi bi bili zgubljeni, ker šitak že naši zunanji pa tudi notranji sorniki potem hrepeneli. Največje sirote pa bili mi Slovenci ker bi bili slavljani „jugoslavije“ v naš gospodarski in politični vgin podjarmljeni, pa ne pod habsburški žezlom kakor to danes navdušeno slovenlj zapeljivci trobijo — ali ni to največja hudaščina — temveč pod žezlom srbskega Petja Saj se spominjate Slovenci še na pred leti razstavljeni zemljevid novih evropskih držav: do Drave Srbska, čez Dravo nagor Ruska. Še danes poznamo še živčih srbskih filskih lumpov imena, kateri so kratko vojsko javno v gostilnah govorili, tudi pri Ti slovenski hinavci bili bi v tem slučaju seveda eden deželni vladar, drugi dvorn svetnik, tretji knezoškof, itd. in slovensko ljudstvo sužnji kakoršni so bili Izraelci prefarizejskim vodstvom. — V tej zadevi bodemo ob priložnosti govorili.

V rekviziciji dalje omenimo, da so za kmetje odtirjano žito skrivati, ter se je morala priložno rekviriranje vpeljati. Komisije so pri skrivanju na sled in bili so dotični kmeti kaznovani kot vzgled in navodilo so služili kmetom klerikanci, ti so skrivali celo najsvetih prostorih tako na primer v znane črnem Laporju in Makolah v cerkvi na koril spovednici, za oltarjem itd. in sicer v javni veliki meri. Jako zanimivo pa je pri vsakem tem podjetju, da spadajo vsi dozdej zaslužki skrivalcu žita klerikalni slovenski, jugoslovanski stranki, h katerej spadajo tudi obijale komisarja pri Ptuj. Vsi ti imajo vcepjen lastnosti ruskih boljševikov. Obmiljujemo hogo zapeljano slovensko ljudstvo, zapeljivce in puntarje čaka zaslužena kazni.

Omenimo še danes, da ravno s tistih naših s katerih se zove danes „Jugoslavija“ pod habsburškim žezlom, se je tulilo kratko pravo vojsko: Živijo Srbija, Srbi naši bratje i. t. d. Možje, kateri so še danes na županovle stolcu so to trobili in še danes seveda nji tihi trobijo. Ako želi g. dr. Korošec ali imena, jih objavimo. (Dalje prihodnji t.)